

Filà
Marrakesch

CRÒNICA DE LA FESTA 2007

Sense a penes adonar-nos hi ha transcorregut un any, mesura de temps que cada vegada sens escapa mes de presa entre les mans, però no obstant, han sigut 365 dies de treball per a de nou poder eixir al carrer i celebrar la Festa que dediquem al nostre patró Sant Jordi. I d'açò els Marrakesch sabem molt, perquè no en va són 105 anys compromesos amb el nostre poble i dignificant la institució a què pertanyem.

Enguany és obligat que en redactar la Crònica de la Festa 2007, ens trasludem en el temps i retrocedim al primer d'octubre del 2006, pues no podem deixar escapar que aquesta Crònica quedaria incompleta si passem per alt la Glòria Històrica que aquell dia vam commemorar. Acte programat per l'Associació de Sant Jordi, per engrandir la celebració del 750é aniversari de l'atorgament de la Carta Pobla a Alcoi.

Per tant fem justícia i recordem per uns moments, aquell grat dia que mes que d'octubre pareixia d'abril. Als nervis propis d'un matí de Glòria, s'unia la curiositat per veure de nou en el carrer els vestits de les filaes que durant anys van formar part de la nostra festa i que hui han desaparegut. Als Marrakesch ens ha correspost representar la Comparsa de Tapiadors, bo siguem sincers més que la sort va ser la picardia del Primer tro la que va propiciar que repetirem el Tapiador, igual que en la Glòria Centenària de 1976. Per a tan singular acte els Marrakesch veníem obligats a triar un fester que ens representara dignament i l'assemblea va ser unànime en designar Juan Lluç Visedo, amb mèrits inqüestionables per a tan especial efemèride.

A l'hora de l'esmorzar, com de costum, la filà està plena i Juan amb uns nervis que no arriba a dominar. L'emoció li pot, i sobre la seua pell morena presenta una esplèndida i cuidada barba blanca que li dóna l'aspecte dels festers de principis del passat segle, aconseguint dotar el seu personatge d'autenticitat.

L'aparició del Glorier Tapiador en la filà provoca una explosió d'efusius aplaudiments, que seguiran acompanyant a Juan durant tot el recorregut. A l'eixida arrepleguem al Glorier dels Ligeros, Guzmán Egea que representa a la Cavalleria Hússars i al dels Cruzados, José Bardisa que representa als Guerrers. Els festers de les tres filaes orgullosos, els acompanyem fins al Partidor per a iniciar el singular acte de la Glòria Històrica. Els glories no contenen l'emoció

perquè saben que és una oportunitat única, se senten satisfets per haver sigut distingits pels seus companys, i el poble d'Alcoi així els reconeixerà en el carrer.

Als acords d' "El Capitán" de Camilo Pérez Laporta, interpretat per la Unió Musical, arranca la Glòria Històrica. En la primera esquadra Juan Lluch, el nostre particular Tapiador, en l'extrem de la mateixa, Javier Morales, President de l'Associació representant a la Cavalleria Palestins i com a Sergent, Salvador Vilanova d'Almohade. Presenten una meravellosa imatge, plena de colorit, amb una posada en escena que ens fa retrocedir un segle en el temps. Les inspirades notes del mestre Perez Laporta hauran acompanyat des de 1904 infinitat de Glòries i Dianes d'aquestes mateixes filaes, que hui de nou renaixen per fer-nos viure un dia irrepetible.

Al arribar a Santa Maria giren l'esquadra al gran tapís de Sant Jordi que penja sobre la façana, i en l'Ajuntament, on firmen en el Llibre d'Or del aniversari. Després Sant Llorenç avall fins finalitzar en el País Valencià.

Arrepleguem de nou als gloriers i camí a la filà. Emocionats ens confessen que no poden descriure el que han viscut, les cares de satisfacció del públic i les múltiples mostres de afecte i entusiasme rebudes. A la porta Juan, brinda amb cava amb els altres dos gloriers, i s'acomoden amb un efusiu abraç. El carrer està ple de marrakesch i entre calorosos aplaudiments, Juan avança fins a la porta, on es produïx un fort abraç entre tota la seua família que emocionada el rep. Saben el valor que per a ell ha tingut aquesta jornada, les llàgrimes no es reprimixen i per a tots quedarà en el record aquest meravellós dia.

Avancem en el temps i ens situem en el mes d'abril, el dia 8 ens espera i el pregó de la festa, la Glòria, es disposa de nou a fer-nos sentir la renovada il·lusió per la nostra festa.

Els Gloriers que representaran a la Filà esperen impacients l'esmorzar i la tradicional vestida. Per fi lluxen el nostre disseny marrakesch, i entre aplaudiments irrompen Francisco Cortés Tenedor i Ricardo Canalejas Romá, Glorier Oficial i del Preventori. Paco celebra enguany les Bodes de Plata de la seua Capitania, i així ho recorda el Primer Tro en el dinar. Dos excel·lents representants que van deixar el pavelló dels Marrakesch a l'altura que mereixem. Una vegada finalitzat l'acte i de tornada a la filà, en el carrer la Cordeta, van coincidir en animada xarrada Paco Cortés, Jaume Navarro i Miquel Giménez, possiblement "rondi" de capitans Marrakesch, caldrà esperar la Junta de maig, però de moment això sí "de nit de capitans". A la vesprada de nou es va celebrar l'Entradeta del Berenar, acte que afortunadament veu augmentar la participació dels menuts i ens garanteix la continuïtat.

Les Entradetes van ser el divendres 13 i el dimarts 17, ambdós molt concorregudes i acompanyats per la nostra banda, la Societat Musical "la Pau" de Beneixama. Cal destacar la esplèndida entradeta del dia 13, tant per aflluència com per l'orde i el discórrer compactat de les esquadres. Els Marrakesch baixaven somrients, i plens de satisfacció, sent reconeguts pel públic que omplia d'aplaudiments Sant Nicolau al nostre pas.

El diumenge 15 estava reservat als xicotets, el futur de la Festa a qui enguany anava dedicat el Cartell. Encara que les previsions meteorològiques presagiaven el pitjor, ens resistíem a creure-ho, però la nit va estar plujosa i a l'alba l'aigua seguia encabotada a acompanyar l'acte, no obstant a l'hora de

l'arrancada, la pluja va anar debilitant-se i ens va concedir una treva que va ser aprofitada pels xiquets per a demostrar-nos el seu bon fer fester.

Pablo Abad Gimeno, ens va representar amb tota dignitat i va rebre per primera vegada els aplaudiments entusiasmats del públic que va acompanyar la Glòria Infantil durant tot el trajecte. En finalitzar l'acte en l'Església de Sant Jordi, la treva es va trencar i de nou la pluja va fer obrir els paraigües. Entre callades malediccions i somriures fingits, vàrem prendre el camí de tornada a la filà per a acompanyar al nostre glorieret Pablo. En el dinar el primer Tro va fer entrega del tradicional pergami, record de l'acte, i va comentar que feia 42 anys que s'havia instituit la Glòria Infantil, sent el primer glorieret José M. Segura que rememorava aquell dia en què també l'aigua no va voler perdre's l'acte.

Les Glòries i les entradetes, assenyalen la immediatesa de les Festes i per això son dies de presses, cal repassar-ho tot, que res falte, les peces del trage i els detalls d'última hora. Sense a penes donar-nos compte ens trobem amb un Alcoi transfigurat, demà els carrers s'ompliran del fidel públic que ens espera.

El migdia del dia 21, la filà presenta un ambient assossegat, moment de gaudir entre colpet i colpet, de l'agradable tertúlia. Cal assaborir els últims instants de tranquil·litat, perquè en a penes unes hores, s'encendran tots els llums i a partir d'aqueix moment, la filà resplendirà amb el daurat reflex dels collars, convertint-se en festiva paleta dels colors marrakesch.

Enguany hem patit un abril plujós, que acompanyat de les últimes previsions meteorològiques, fan que la salutació de la nit dels músics és convertisca en la pregunta: Que fa ens plourà?.

La filà presenta un ple absolut, els rostres somrients i els abraços als amics a qui fa temps que no veiem. Mentrestant la banda ompli de notes musicals el local, compassant els nostres batecs a ritme de pasdoble, marxes mores i cristianes, provocant una encisadora arítmia col·lectiva.

Sona el despertador, per fi el 22, però fins i tot és nit tancada. Que fem ens posem les prendes noves? O per si plou, millor no estrenar res?. Al final la "moral de l'Alcoià" preval, trage nou i a la Diana.

En la plaça les filaes és van succeint en l'arrancada, és veuen les primeres llums de l'alba i de moment no hi ha amenaça. El carrer Sant Llorenç va canviant de colors, i sense a penes donar-nos compte els marrakesch l'anem omplint, últim repàs als dianers i Fernando Mira dirigeix l'esquadra fins a l'Ajuntament. La Societat Musical "La Pau" de Beneixama llança a l'aire les notes del magistral "Krouger" de Camilo Pérez Laporta, amb una formidable interpretació.

Fernando marca el pas i sempre pendent del pasdoble i de la esquadra, somriu sorneguer al públic, mentre espera el moment d'ordenar s'alcen les armes i avançar. En el just instant, mira al cel i portant-se la mà al llavis, llança un efusiu bes i una dedicatòria a són pare i germà, personatges entranyablement enyorats per tots, que a bon segur s'han unit també a l'explosió d'aplaudiments del públic, que sap apreciar una excel·lent arrancada.

La Diana avança, prenent el relleu com a cabo en País Valencià, Miguel Llorens, que amb les alegres notes de "Remigiet" del mestre Julio Laporta Hellin, els conduirà fins al Partidor.

El relleu de dianers està preparat, i en aquesta ocasió és Ricardo Canalejas Romà qui als acords d'Ateneu Musical ens regala amb una

formidable arrancada, rebent els aplaudiments del nombrós públic que ja plena les voreres.

La Diana prossegueix la seua baixada per Sant Nicolau, recollint al seu pas els merescuts aplaudiments dels espectadors, alternant-se com a Cabo Jorge Alentado Gadea.

L'espera de la vesprada es fa llarga en el Partidor, perquè està prevista l'eixida a les 19,40 hores. Però mentre, dos gin-tònics, saludes a uns, dotoreges els boatos i esquadres; i arriba l'hora del maquillatge, l'entrega d'armes i el repàs d'els esquadres.

Els Marrakesch prenen el centre del carrer de Sant Vicent, l'esquadra baixa cadenciosa, al ritme de la percussió de la Societat Musical "La Pau" de Beneixama. La Xafigà prepara les xirimites, i Ricardo Canalejas Plá, Ricardo fill per aclarir-se, xafarot en mà disposa l'esquadra davall el balconet. Al senyal del Primer Tro, els plats donen l'avís als músics i les notes de "Xavier El Coixo", s'enlairen.

Són instants, als que no trobes paraules. Qualsevol adjectiu no aconseguix descriure la màgia que es genera, contagiant l'emoció als quatre vents. La captivadora plàstica de la nostra esquadra i les embriagadores notes de "Xavier El Coixo", fan que el partidor rebente; els aplaudiments ensordixen la música i Ricardo, enfila Sant Nicolauet surant sobre la catifa que el públic va teixint al seu pas.

Al llarg de Sant Nicolau, Ricardo i José Fernando Soler Penalba, s'alternen el xafarot, així com les partitures de "Xavier El Coixo" i "Marrakesch" que o faran durant tota l'Entrà.

Al arribar al castell l'esquadra del segon tram pren el relleu, i el xafarot passa a les mans d'Alejandro Satorre que l'anirà compartint amb Miguel Àngel Sancho. Plaça Espanya, Sant Llorenç i País Valencià cauen rendits al pas dels marrakesch. Alejandro, elegant, juga amb el xafarot arrancant els aplaudiments del públic, responent amb gestos d'agraïment i un ampli somriure.

Cal destacar especialment l'Esquadra infantil que anava darrere de la música, tant per lo ben formats com per la simpatia que desbordaven. De xicotets ja estan fent gala del "Marrakesch tan pintureros, tan simpàtics no els veureu", en no res els tenim davant dels timbals.

A la nit ens arriba la trista notícia de la defunció de Silvestre Vilaplana, expresident de l'associació i cavaller del capità Creuat, un dur cop per als que el van conèixer i que marcarà la Capitania.

El dia Sant Jordi, a pesar de ser diumenge, presenta l'habitual públic, possiblement l'atractiu turístic es concentre en el dia de les Entrades. Però bo nosaltres al que anàvem, la Segona Diana com de costum compta amb els incondicionals, als que se'ls van afegint esquadres infantils, que capten l'atenció de Canal 9, que els segueix fins i tot a l'esmorzar en la filà. Cal dir que enguany la participació infantil ha sigut més nombrosa, no obstant encara queden molts pares que per no alçar-se ells, continuen negant l'acte als fills.

Com de costum se celebra la missa en els Salesians, i darrere de la benedicció de la imatge ve l'atropellat pasacarrers fins a la filà. El local un any més es mostra just, però suficient, per a albergar tota la família marrakesch.

Després d'un bon menjar, amb sobretaula inclosa, cal reconèixer que costa dirigir-se a la Processó, encara que per fortuna comptem amb els festers justos per a realitzar una processó digna. Davall els porxos del Museu arqueològic anem congregant-nos els marrakesch, i mentre ens preparam, es confirma que sempre som els mateixos, curiosament des de fa temps, la qual cosa indica que les noves incorporacions, excepte honroses excepcions, acaben el seu programa oficial d'actes després de l'entrada.

Enllaçant amb la participació de la processó, el dia de l'Alardo, ens tornem a trobar el mateix quadre. Encara que en aquesta ocasió es podia intuir a la vista de la pólvora sol·licitada en la Junta de Rams.

És honrat reconèixer que cada vegada es busca més la festa pel seu costat lúdic, però també caldrà pensar que perquè els Marrakesch lluisquen en el carrer, es necessita sempre de la voluntat participativa dels mateixos festers, la qual cosa és injusta, perquè a l'hora de demanar drets a tots se'ns plena la boca. No pretenc ser qui desperte les consciències, però els anys de càrrec s'acosten i els marrakesch celebrarem el centenari dels mateixos, per la qual cosa seria recomanable que començarem a rectificar conductes.

L'aparició de Sant Jordi tanca unes festes que podem qualificar de magnifiques per a la filà, hem gaudit i compartit bons moments, passem una pàgina més de la nostra història. I en la foscor de la nit emergix entre llums de bengales Sant Jordiet, evocant-nos que fa 25 anys els marrakesch ocupàvem el castell acompanyant nostre Sant Jordiet, el benvolgut i enyorat Joel Juan.

Era la meua intenció enguany fer una Crònica breu, perquè la seua lectura en l'Assemblea de Maig, donada la importància de la resta de punts en l'Orde del dia, així ho exigeix. En començar la redacció, no podia escatimar en la Glòria Històrica, ja que com fet irrepetible mereixia ser tractada. Disculpeu per tant si no ho he aconseguit la brevetat desitjada.

Per a finalitzar tan sols em resta donar-vos les gràcies per la vostra atenció, sabeu que sou els protagonistes de la Crònica, els Marrakesch són la suma de les nostres actuacions, que aquest any han segut mereixedores de felicitacions. Per tant ens correspon la responsabilitat de no regatejar esforços, continuar fent la Festa que el nostre poble i el nostre patró esperen dels Marrakesch.

A tots vosaltres va dedicada aquesta Crònica.

Desitge haver-vos permès gaudir de nou per uns instants amb el record de grats moments.

Amics: VISCA ELS MARRAKESCH, VISCA SANT JORDI !!

Alcoi, Maig del 2007

Alfredo Llorens Largo
Cronista de la Filà Marrakesch

